

בש"פ 5216/14 - יהודה כהן, אביאל ברמי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5216/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשים: 1. יהודה כהן
2. אביאל ברמי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בתיק עמ"ת 41916-07-14 שניתנה ביום 24.7.2014 על ידי כב' סג"נ ר' יפה-כ"ץ

בשם המבקשים: עו"ד שרון וקנין

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטתו מיום 24.7.2014 של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' סגנית הנשיא ר' יפה-כץ) בתיק עמ"ת 41916-07-14, בגדרו התקבל עררה של המשיבה על החלטת בית משפט השלום (תיק מ"ת 20241-07-14) והוחלט על מעצרו של המבקשים עד לתום ההליכים נגדם.

1. נגד המבקשים הוגש לבית משפט השלום באשקלון כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לפשע ופציעה בנסיבות מחמירות. בכתב האישום נטען, כי בעקבות קשר שקשרו ביניהם לפגוע במתלונן, הגיעו המבקשים ביום

עמוד 1

27.6.2014 למרכז המסחרי בשדרות, שם שהה המתלונן באותה העת. נאמר, כי המבקש 1 אחז ברגלו של המתלונן הפילו מהספסל עליו ישב. המתלונן ניסה להימלט מהמקום, אך המבקשים השיגו אותו ודקרו אותו באמצעות חפץ חד בגבו, בבטנו ובפניו ונמלטו מהמקום.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרים של המבקשים עד לתום ההליכים. בית משפט השלום (כב' השופט א' דהאן) דחה את הבקשה בקבעו "כי ישנו ספק מובנה בראיות לכאורה שבפניו ובהעדר ראיות נוספות, נשלל הסיכוי הסביר להרשעה". הוסבר, כי הראיה המרכזית הקושרת, לכאורה, את המבקשים לתקיפת המתלונן היא תיעוד חזותי שהתקבל מצילום שמקורו במצלמות אבטחה של חלק מאירוע התקיפה הכלול בשני קבצי מחשב (להלן: הסרטים). בצד הסרטים נערך על ידי השוטר יניב לוי מתחנת המשטרה בשדרות - זמן מה לאחר התרחשות האירוע - דו"ח זיהוי שלפיו הוא מזהה את המבקשים (ואחרים שהיו בזירה), המוכרים לו. לאחר הצפייה בסרטים קבע בית משפט השלום כי לא ניתן לומר שניתן לזהות בהם את המבקשים. בית משפט השלום מצא כי הסרטים ודו"ח זיהוי החשודים שמילא השוטר לוי אינם עומדים ברף הראייתי הלכאורי המינימאלי הנדרש כדי להורות על מעצר המבקשים עד לתום ההליכים. משכך, הורה בית משפט השלום על שחרורם של המבקשים תוך קביעת ערבויות להבטחת התייצבותם במשפט.

3. ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום התקבל על-ידי בית המשפט המחוזי. תחילה ציין בית משפט קמא, כי, לאחר הצפייה בסרטים לא הבחין ב"קושי מובנה" בזיהוי המבקשים, כפי שקבע בית משפט השלום. בית משפט קמא אף ציין, כי הדמויות המופיעות בסרטים הן בעלות דמיון לכאורי למבקשים. בית משפט קמא הוסיף, כי ממילא "לא התרשמות בית המשפט היא העיקר, אלא התרשמותם של השוטרים המכירים את המשיבים [המבקשים - צ.ז.] ואשר גם יעידו בביהמ"ש במהלך שמיעת התיק, כאשר אז יהיה על ביהמ"ש לבחון אמינותם, מקצועיותם ומהימנותם". בית המשפט הוסיף, כי במקרה זה, בו איכות הצילום אינה כזו המאפשרת את זיהוי הדמויות שבסרטים על-פי תווי פניהם בלבד, ישנה עדיפות לזיהויים על-ידי השוטרים המכירים את הדמויות על כלל מאפייניהן האחרים. עוד הוסיף בית המשפט, כי חיזוק לזיהוי הדמויות על-ידי השוטר לוי ושוטרים אחרים, נמצא גם בכך שגורמים אחרים שנחקרו בפרשה זיהו עצמם בסרטים, כך שלא ניתן לומר שאיכות הצילום כלל לא מאפשרת זיהוי; ובנוסף (וזוה העיקר לטעמי) נמצאה התאמה בין הזיהוי שעלה מחקירתם של גורמים אלה לבין הזיהוי שנעשה על-ידי השוטרים. לבסוף, עמד בית המשפט על כך שנמצאו חיזוקים נוספים לתשתית הראייתית הלכאורית העומדת לחובת המבקשים, וביניהם, שהמכונת שזוהתה בזירת האירוע זהה למכונת הנמצאת בבעלות המבקש 2 וכן שתיקת המבקשים בחקירתם.

כלפי החלטה זו הוגשה הבקשה שלפניי.

4. נטען, כי בבקשה עולה שאלה עקרוניות שעניינה יכולתו של "בית משפט להפעיל את חוש המומחיות שלו, ככל שהמדובר בחוש שאיננו מבוסס על תחום מקצועי". לטענת המבקשים, די בקביעת בית משפט השלום כי לא ניתן לזהותם בסרטים כדי לשלול את טענת המשיבה לקיומן של ראיות לכאורה. המבקשים מעלים גם טענות לפיהן שגה בית משפט קמא משקבע ששאלת מהימנות השוטרים, אשר לא נכחו באירוע ושעל זיהויים את המבקשים כמי שנראים בסרטים הוא נסמך, לא יעשה במסגרת הליך המעצר. המבקשים מעלים שורה של טענות נוספות באשר לקביעותיו של בית משפט קמא, לפיהן נמצא חיזוק לסרטי האבטחה ולזיהויים של המבקשים על-ידי השוטר לוי בעדויותיהם של שוטרים אחרים שצפו בסרטים.

5. לאחר העיון, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות באשר היא אינה מעוררת כל עילה להתערבותו של בית משפט זה. ראוי להזכיר, כי המבקש שעניינו יידון בשלישית על-ידי בית משפט זה נדרש לקבלת רשות לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בשורה של החלטות התווה בית משפט זה את אמות המידה לקבלת רשות ערר, ובאופן כללי ניתן לומר, כי כדי לעמוד בהן, על המבקש להראות כי בעניינו נדרשת הכרעה בסוגיה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים, או שבעניינו מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות דיון בבקשה ב"גלגול שלישי" (ראו, למשל, בש"פ 1660/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (25.3.2014)). לאחר העיון, מצאתי כי הבקשה דנא אינה עומדת באמות מידה אלה. בסופו של יום, עניין לנו במחלוקת שנפלה בין שתי הערכאות בשאלה קיומן ועוצמתן של ראיות לכאורה שהונחו בבסיס בקשה למעצרו של המבקשים עד לתום ההליכים נגדם. בעוד שבית משפט השלום סבר כי קיים "קושי מובנה" לזהות את המבקשים בסרטים, בית משפט קמא ציין כי לא הבחין בקושי זה (לאחר שאף הוא צפה בסרטים), והוסיף כי יש ליתן משקל לכך שזיהויים נעשה על-ידי גורם המכיר את המבקשים, מעבר לתווי פניהם, ויכול לזהותם גם על פי מאפיינים נוספים הניכרים בסרטי האבטחה. לא זו אף זו - בית המשפט המחוזי מצא חיזוקים לזיהוי המבקשים על-ידי השוטר לוי. ברי כי מחלוקת זו, המבוססת על הערכת התשתית הראייתית הקונקרטית שהוצגה בעניינם של המבקשים, אינה מעוררת כל שאלה בעלת אופי כללי או עקרוני וממילא לא עולה מן הבקשה טענה לנסיבות ייחודיות אחרות שיהיה בהן כדי להצדיק מתן רשות ערר (ראו גם החלטה בבש"פ 5809/13 פארס נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (8.9.2013) שלפיה אין בעצם מתן החלטות מנוגדות בידי הערכאות הקודמות כדי להצדיק מתן רשות ערר).

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ב' באב התשע"ד (29.7.2014).

שׁוֹפֵט